Aventurile submarinului DOX

SERIA NOUĂ

144

În insula Mauriciu

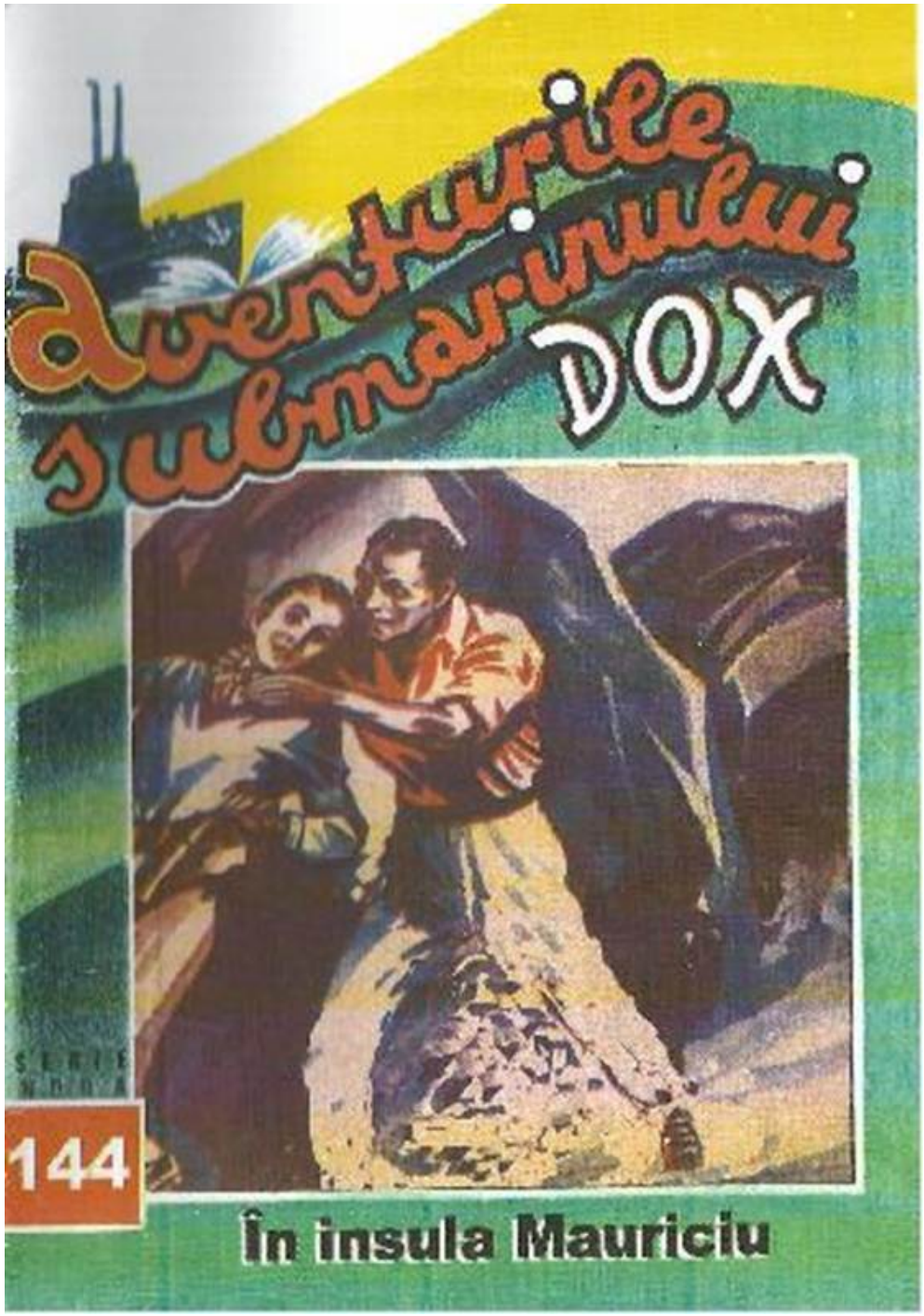
Aventurile submarinului DOX
144
În insula Mauriciu

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 144

ÎN INSULA MAURICIU

Traducere de LIA HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
ÎNOTĂTORUL

SUBMARINUL ALUNECA PE UNDE între Mauriciu şi La Reunion, mai mult spre Mauriciu, căci căpitanul Farrow căuta să se ferească de francezi, deoarece nu încheiase încă pace cu ei şi nici nu era vreo nădejde s-o facă.

George stătea de câteva ceasuri la proră şi privea zarea. Nici el singur n-ar fi putut spune ce anume vroia să vadă, ştia numai că se apropia de continental negru şi că acolo va dezlega, în sfârşit, taina şarpelui de aur Mamba, cumpărat la Ceylon.

Pe Madagascar, cea de a treia insulă, ca mărime, din lume, urma să afle înţelesul acestei taine şi deşi mai avea de străbătut încă multă cale – cel puţin treizeci de ceasuri – se simţea de pe acum cuprins de o nelinişte ciudată.

Petre veni şi el la proră.

— Te aştepţi la ceva deosebit, domnule George? îl întrebă credinciosul camarad. Ştiu că dumneata ai uneori astfel de presimţiri şi măcar că nu sunt superstiţios ca Jan Brike şi Plundow, în de astea tot cred şi eu niţel.

— E într-adevăr ciudat că presimţirile mele se adeveresc aproape întotdeauna – răspunse tânărul – de data asta, însă, nu e ceva hotărât, totuşi nu ştiu ce mă face să stau ceasuri întregi aici şi să privesc marea. Drept e că şi priveliştea e minunată. Ia te uită ce frumos luceşte coasta Mauriciului englez în bătaia soarelui.

— O fi nu zic ba, încuviinţă Petre, care nu se prea pricepea la frumuseţile lumii – dar aceasta nu e un motiv să te scoli cu noaptea în cap şi să nu te clinteşti de aici timp de două ceasuri.

— Ai dreptate, Petre – râse George – nu se mai lipea însă somnul de mine. De când am început să ne apropiem de Madagascar, mă simt stăpânit de un neastâmpăr ciudat.

— O fi din pricina afurisitului ăluia de Mamba, şarpele de care l-ai cumpărat de la indianul acela bătrân. Mai bine te lăsai păgubaş, că de atunci numai de buclucuri am dat.

— Care s-au sfârşit toate cu bine, Petre, să vezi că o să mai avem multe de întâmpinat la Madagascar din pricina lui.

— Îmi cam închipui eu – răspunse, cu ciudă Uriaşul – numai de n-am păţi-o mai rău ca la urmărirea negrului pe care îl chema tot Mamba.

— A fost totuşi una din întâmplările frumoase din viaţa mea, dragul meu şi nu–mi pare de fel rău… Ei, dar asta ce-o mai fi? îşi curmă deodată vorba tânărul, privind cu binoclul

zarea. Vezi şi tu, Petre, punctual acela care pluteşte pe apă… colo, la stânga? Un peşte? Nu, nu, e prea mic şi prea rotund.

Petre avea ochii mai ageri ca ai lui George, deoarece îşi petrecuse aproape întreaga viaţă pe mare. Zărise şi el punctul. Îl privi cu încordare câteva clipe, apoi zise:

— Domnule George, e un om care înoată spre insula Mauriciu. Îndrăzneţ înotător! Să cuteze el să se îndepărteze atâta de ţărm! Trebuie să fie nu numai un bun înotător, ci şi foarte curajos ca să înfrunţi primejdia de a fi sfâşiat de rechinii care mişună pe aici. Dar te pomeneşti că habar n-are de asta, altminteri…

— Ce s-a întâmplat? îi curmă vorba căpitanul, apropiindu-se de ei. Aţi văzut ceva deosebit?

— Da, tată, colo înoată un om spre Mauriciu – răspunse George – părerea mea e s-o luăm ceva mai repede, poate că-l mai putem salva pe nenorocitul acela de a fi sfâşiat de vreun rechin.

Căpitanul dădu îndată comanda să se mărească viteza.

Curând George putu desluşi bine capul înotătorului, care zorea cât putea. Deodată, Petre strigă cu mirare:

— Păi e un negru! Ca băştinaş trebuie să cunoască primejdia mai bine ca oricine. A, ce spuneam! Uite colo pe stânga un rechin! E însă departe, dar nu lasă el să-i scape prada, fiţi pe pace!

Căpitanul, care auzise cuvintele lui Petre, zărise şi el odată cu George dihania care înota la vreo sută de metri în urma negrului. „Tigrul mărilor” nu zărise încă pe înotător, dar nu va trece mult şi-l va „mirosi”, ca să se arunce, apoi cu toată furia asupra pradei neaşteptate.

„Dox”-ul se afla numai la două sute de metri de negru, care sălta când şi când din apă şi se zgâia nedumerit la ciudatul vas.

Poate că nu mai văzuse până atunci un submarin şi avea deci de ce de mira.

Căpitanul vru să facă o ultimă încercare să salveze pe înotător de rechin. Dădu ordin să se pună în funcţiune compresoarele şi în clipa următoare „Dox”-ul gonea ca o săgeată pe apă.

Peste cel mult o jumătate de minut îl va ajunge şi rechinul, speriat de ivirea submarinului, o va lua la fugă.

Dar dihania îşi zărise prada şi în câteva clipe o va ajunge. Pe Farrow îl străfulgeră gândul să cheme în ajutor pe Jan Brike, cu tunul său, îşi dădu seamă însă că până să vie el, rechinul îşi va fi înhăţat prada.

Iarăşi îşi aruncă înotătorul ochii la submarin şi George îi arătă prin semne să se uite îndărăt. Negrul privi într-acolo şi văzu rechinul, care se afla acum numai la cincizeci de metri în urma lui.

Camarazii se aşteptau ca nenorocitul să-şi dea seama că nu mai e scăpare pentru el şi să se supună sorţii grozave care-l aştepta. Dar negrul se aruncă în lături şi îşi aşteptă, fără să se tulbure, duşmanul. Deodată sclipi în mâna dreaptă a înotătorului un cuţit enorm.

— Aha, se pricepe să lupte în apă cu rechinii – strigă vesel George – vom avea ceva interesant de văzut.

Căpitanul dădu îndată ordin să se micşoreze viteza vasului. Tot nu mai puteau salva acum pe negru; dimpotrivă, talazurile care s-ar fi stârnit din pricina iuţelii i-ar fi fost chiar dăunătoare.

Încă două secunde şi rechinul îşi ajunse prada. În furia lui nebună începu să se zvârcolească în loc; cuţitul din mâna Negrului fulgeră odată în aer, apoi se înfipse până în plăsele în pântecele rechinului şi i-l spintecă până la coadă.

Negrul înotă cu repeziciune mai departe, pe când rechinul se zvârcolea de moarte, înroşind apa în jurul său. Ba păru chiar că vrea să pornească spre insula îndepărtată; nu mai avu însă răgaz, căci alţi trei rechini, care mirosiseră pesemne sângele semenului lor, veneau în goană să-l sfâşie.

Cum submarinul se mai afla numai la vreo douăzeci de metri de înotător, George strigă în englezeşte:

— Grăbeşte-te, uite colo încă trei rechini!

Negrul aruncă o privire spre locul pe care i-l arătase tânărul, apoi se apropiă în grabă de submarin şi, dintr-o săritură fu pe punte.

Fără să se sinchisească de cei din juru-i se holbă mai întâi câteva momente la rechinii care se năpustiseră lacomi asupra leşului tovarăşului lor şi începură să-l sfâşie. Se părea că ar vrea chiar să sară îndărăt în apă pentru a se război cu ei.

În aceste câteva clipe care stătu astfel nemişcat, camarazii avură răgazul să-l privească în voie. Era gol până la brâu, iar pantalonii şi-i suflecase până la genunchi. În lupta pe care o dăduse cu dihania, muşchii i se încordaseră atât de puternic, încât Petre şopti lui George:

— Cu uriaşul ăsta parcă nici eu nu m-aş încumeta să ma iau la harţă. Trebuie să aibă o putere grozavă. Ia te uită la muşchii lui, domnule George!

Tânărul îşi dădea seama că Petre avea dreptate. Negrul părea să fie într-adevăr un potrivnic de temut.

În sfârşit negrul făcu o mutră de om nemulţumit, vârî cuţitul în brâul îngust de piele cu care era încins şi se întoarse spre turn. Se apropiă de Farrow şi, înclinându-se în faţa lui, zise într-o englezească fără cusur:

— Vă mulţumesc din suflet, domnule căpitan, că m-aţi salvat de la moarte. Ar fi fost prea greu să birui trei dintr-odată. Dacă ar fi venit fiecare cu rândul, le veneam eu de hac repede.

Se uită cu atâta ură la rechini, încât căpitanul îl întrebă mirat:

— Pentru ce ai atâta necaz pe dihăniile astea?

— Pentru că atât tata cât şi fratele meu au fost sfâşiaţi acum trei ani de rechini, chiar sub ochii mei – răspunse negrul, posomorât – de atunci spintec cu cuţitul orice rechin ce îmi iese în cale.

Lui Farrow îi plăcu tânărul negru şi, ca să-i facă plăcere. Zise lui Petre şi George, care erau de faţă:

— Ce-ar fi să împuşcaţi şi pe ceilalţi trei rechini? Ca marinari, avem şi noi de ce urî dihăniile astea şi e de datoria noastră să le ucidem de câte ori ni se iveşte prilejul.

Petre urcă îndată scăriţa ce ducea în turn şi aduse de acolo puşca lui şi pe a lui George.

Cei trei rechini se zbăteau mereu în jurul pradei lor. Amândoi puşcaşii ridicară armele, descărcară câte trei gloanţe în şir şi toţi trei rechinii, cu câte două gloanţe în cap, ţâşniră până aproape la jumătatea trupului afară din apă. Apoi căzură îndărăt, zvârcolindu-se de moarte.

Negrul se uită cu ochii lucitori la zbuciumul lor şi, când cel din urmă căzu la fund, se întoarse spre Farrow:

— Vă mulţumesc încă odată, domnule căpitan. Mi-aţi făcut o mare bucurie. Pe dv. domnilor – se adresă el lui George şi Petre – daţi-mi voie să vă admir pentru măiestria pe care aţi dovedit-o. Mă numesc Jacques şi locuiesc pe insula Mauriciu.

Făcu o plecăciune de adevărat om de lume, ceea ce îndemnă pe Farrow să-şi spună numele lui şi pe ale celor doi camarazi ai săi. Un zâmbet de bucurie flutură pe buzele Negrului, care strigă cu însufleţire:

— Pesemne că azi mi-a fost dat să am numai bucurii, căci al prilejul să vă cunosc, domnule căpitan. Deşi aţi cutreierat până acum numai mările indiene şi ale Sudului, am auzit şi am citit multe despre isprăvile dv. vitejeşti.

— La asta, drept să spun, nu m-aş fi aşteptat – răspunse căpitanul, uluit – credeam că ne bucurăm numai de o faimă

restrânsă. Nu mă aşteptam să fim cunoscuţi şi pe insula Mauriciu.

— Câţiva englezi au fost transferaţi din India aici şi, afară de asta, am obiceiul să citesc gazete, din care am aflat despre faptele dv.

— I-ascultă, domnule Jacques – zise deodată căpitanul – cum se face că ai îndrăznit să te depărtezi atâta de ţărm? Nu ştiai că mişună rechini pe aici? Sau vroiai cu tot dinadinsul să omori vreunul? Şi acum, cum o să te întorci acasă? Drept să-ţi spun n-aş vrea să mă apropii peste zi de coastă, deoarece nu ştiu cam ce purtare ar avea autorităţile faţă mine.

— Puteţi intra fără teamă în port. Ştiu foarte bine că toţi din oficialitate sunt de partea dv. Totuşi n-aş dori să vă pun într-o situaţie neplăcută, domnule căpitan, de aceea vă rog să mă luaţi cu dv. Şi să mă debarcaţi undeva într-un port al Africii. De acolo voi găsi eu prilejul să mă înapoiez acasă. Mare va fi mirarea unor anumiţi domni, care nu se aşteaptă să mă mai vadă în viaţă.

Căpitanul îl privi câtva timp nedumerit, pe urmă pricepu:

— Aşa dar, nu de bunăvoie te-ai depărtat atât de coastă? Nu cumva ai fost luat cu de-a sila şi aruncat apoi în mare?

Jacques se codi niţel, până să răspundă:

— Mi-aţi salvat viaţa, domnule căpitan şi afară de asta ştiu că mă pot bizui pe tăcerea dv.; vă pot povesti deci cum stau lucrurile. Da, am duşmani pe insula Mauriciu, duşmani înverşunaţi. Aseară m-au ademenit la ţărm, m-au ameţit cu o otravă puternică, ştiind că altminteri nu m-ar putea birui. Când m-am dezmeticit, ne aflam în larg şi vrăjmaşul meu cel mai neîmpăcat mi-a spus în bătaie de joc, că, deoarece îmi place să mă lupt cu rechinii, vrea să-mi dea prilejul acesta din plin. La răsăritul soarelui m-au aruncat peste bord, după ce mi-au dat mai întâi un pumnal şi mi-au tăiat legăturile în ultimul moment, apoi au plecat cu barca lor cu motor cu care veniseră.

— Şi de atunci înotai aşa, la întâmplare? întrebă căpitanul surprins. De neînchipuit! Nu cred că altul ar fi fost în stare… Şi zi-i, o mai duceai dacă nu se iveau cei trei rechini?

— E poate mai bine că s-a întâmplat aşa, altminteri nu v-aş fi întâlnit – răspunse îngândurat negrul – peste zi nu cutezam să mă apropii de coastă şi, ca să-mi caut un loc mai dosit, nu era cu putinţă, deoarece mişună de rechini pe acolo. Acum aş avea o mare rugăminte către dv.: N-aţi putea acosta la noapte undeva la ţărm? Dacă zăbava v-ar dăuna întrucâtva, vă pot despăgubi….

— Despre aşa ceva nici nu poate fi vorba – râse căpitanul – n-avem nici o grabă şi noi suntem oricând gata să ajutăm pe cineva la nevoie. Pe cât mă pricep eu la oameni, d-ta pari să fii un om de ispravă. Dar n-am putea acosta chiar aici? Nu face nimic dacă ne oprim până diseară aici. Mai mult încă: te-aş ajuta cu plăcere dacă ai nevoie se sprijinul nostru. Insula Mauriciu m-a interesat totdeauna şi aş dori s-o văd mai de aproape.

— Zău tată şi eu aş vrea s-o văd! zise George. Am presimţit că vom avea de întâmpinat lucruri ciudate acolo.

— Atunci mai bine m-aş lăsa păgubaş, căci presimţirile tale se adeveresc aproape totdeauna şi cine ştie ce ne mai aşteaptă. Dar, fiindcă ori pe unde treci tu trebuie să se întâmple ceva, mi-e tot una acolo sau aiurea. Aşa dar, domnule Jacques, dacă crezi că îţi putem fi de folos în vreo altă privinţă…

Jacques se uită la Farrow cu o privire plină de recunoştinţă, apoi răspunse:

— Văd, domnule căpitan, că tot ce am auzit despre dv. trebuie să fie adevărat. Mi-ai spus că mă socoţi un om de ispravă, deşi nu sunt decât un negru pe care albii îl dispreţuiesc de obicei. Şi mai toţi albii de pe insulă mă fac s-o simt amarnic. Îmi spun numai pe scurt Jacques, cu toate că în realitate mă numesc doctorul Jacques Northon. Şi am studiat medicina şi chimia la Universitatea din Oxford.

— Mă închin, zise căpitanul, cu admiraţie. Ce întâmplare să te întâlnesc tocmai aici, în largul mării! Îmi îngădui întrebarea ce te-a făcut să te înapoiezi pe insulă?

— Vroiam să lupt pentru îmbunătăţirea sorţii semenilor mei. Dar nu mi s-a dat dreptul – răspunse cu tristeţe, doctorul negru – din Reunion am fost izgonit de francezi şi în Mauriciu mi-am făcut duşmani înverşunaţi, deoarece am cutezat să atac o asociaţie secretă care persecută pe negrii de pe insulă. Membrii acestei asociaţii au fost aceia care m-au azvârlit în mare.

— A, foarte interesant! făcu Farrow, cu însufleţire. Presupun că scopul pe care-l urmăresc nu e tocmai curat şi tare aş vrea să le pun beţe în roate.

— Aţi face într-adevăr o faptă bună – zise cu bucurie negrul – eu singur nu le pot veni de hac celor cinci conducători ai asociaţiei, care au putere de neînchipuit asupra celorlalţi. Cu ajutorul dv., însă, nădăjduiesc să-i pot birui. Dar trebuie să vă atrag atenţia că va fi lucru foarte primejdios. Şefii locuiesc mai adânc în insulă, aproape de un câmp de lavă, unde se dedau cu credincioşii lor la ceremonii

grozave, în care fără îndoială că sunt jertfite chiar făpturi omeneşti.

— Vai de mine, în zilele noastre! făcu uluit căpitanul. Şi autorităţile îi lasă să-şi facă de cap? Dacă îi denunţai autorităţilor engleze, domnule doctor, cu siguranţă că ar fi arestat pe conducători şi le-ar fi dat pedeapsa cuvenită.

— Vă rog să-mi spuneţi simplu Jacques! îl rugă negrul pe căpitan. Aici şi bolnavii mei mă numesc astfel. Fireşte că am înştiinţat pe englezi şi s-a orânduit o anchetă, dar se vede că au aflat prin vreo trădare capii asociaţiei şi au făcut să dispară orice urmă. Am fost de faţă în ascuns la o serbare de-a lor, am recunoscut chiar pe vreo câţiva din ei, dar când au fost luaţi de scurt au tăgăduit cu înverşunare. Probabil de frica pedepsei care îi aştepta.

— Aşa că autorităţile engleze nu te-ar crede dacă ai reveni asupra faptului. Nu face nimic, noi o să te ajutăm să lămureşti lucrurile, mai ales fiul meu George.

— Abia aştept! zise tânărul cu ochii scânteietori de bucurie.

— Dar ia spune-mi, rogu-te, domnule Jacques, ce fel era serbarea aceea tainică despre care pomeneai adineauri?

— Prea mult nu puteam îndrăzni să mă apropii – răspunse negrul – am văzut însă că rolul principal îl avea un şarpe mare din metal lucitor, ceea ce m-a făcut să mă gândesc la cultul şarpelui al Tahitienilor.

— Ce, un şarpe? strigă George, uluit. Doamne Dumnezeule, nu cumva.…

Negrul se uită nedumerit la el, căpitanul însă îl întrebă îndată:

— Domnule Jacques, nu ştii d-ta dacă unii din capii asociaţiei au venit încoa din Madagascar?

— Da, doi din ei sunt de acolo – încuviinţă doctorul negru, mirat – dar de unde ştiţi dv.?

— Totul pare să fie în legătură cu un şarpe pe a cărui urmă am pornit şi noi. E o poveste lungă, pe care ţi-o voi istorisi pe larg mai târziu. Acum o să te prezint celorlalţi camarazi ai noştri şi o să-ţi dăm un rând de haine ca să le îmbraci! Petre al nostru are aproape statura d-tale, o să ţi le împrumute el.

II
PE INSULA MAURICIU

TOŢI CAMARAZII ERAU, firește, entuziasmaţi când aflară despre ce e vorba. Mai ales doctoral Bertram care căuta să afle amănunte asupra serbării asociaţiei secrete. Nu putu afla mare lucru. Negrului i se dădură haine de culoare închisă ca să nu bată la ochi când vor debarca pe întuneric.

— Trebuie să ne întrebuinţăm ziua la ceva – zise căpitanul, când negrul se ivi iar pe punte – am de gând să înconjur sub apă insula, poate găsim cu prilejul acesta vreun loc potrivit pentru debarcare.

— Cunosc eu pe coasta de apus un golf destul de adânc şi dosit unde puteţi ancora – răspunse doctorul negru – în afară de asta nu e departe de câmpul de lavă unde voi da de capii asociaţiei.

— E destul de bine ascuns golful? întrebă căpitanul.

— Da şi rareori se abate vreun om pe acolo.

— Atunci am putea încerca să acostăm chiar acum. Pentru ce să ne pierdem ziua degeaba? Vom cerceta mai întâi, bine coasta prin periscop, apoi vom intra în golf, dacă, bine înţeles, nu zărim nimic ce ne-ar da de bănuit.

— Mm, da – făcu Jacques, şovăind niţel – eu însă aş vrea să părăsesc vasul abia după ce se întuneca. S-ar putea ca vreunul din conducători să se afle pe aproape şi nu vreau să fiu văzut de el.

— Înţeles. Vrei să-ţi iei vrăjmaşul prin surprindere. Ai dreptate, trebuie să ne ferim. Nădăjduiesc însă că nu vom fi văzuţi de nimeni. Acum să coborâm în submarin şi să ne lăsăm la fund.

George se mai uită odată spre coasta depărtată a insulei şi spuse:

— Nădăjduiesc că n-am fost zăriţi prin vreun ochean.

Jacques păru înspăimântat la auzul acestor cuvinte şi zise:

— Cel mai primejdios din duşmanii mei, unul Mbonga, are un ochean foarte bun, cu care cercetează zilnic marea, după cum se laudă. Se prea poate să ne fi zărit.

— Asta ne-ar cam încurca socotelile – mormăi Farrow, îngândurat – n-avem ce face însă.

Submarinul porni să spintece apa, lăsând o dâră de spumă în urmă-i. Coti apoi spre miazănoapte, după ce făcu mai întâi un ocol destul de mare şi se lăsă afund până la opt metri.

Căpitanul stătea la periscop şi, alături de el, doctorul negru, ca să-i arate golful unde aveau să acosteze.

După vreo jumătate de ceas, coasta se putea desluşi lămurit.

— Domnule căpitan – zise negrul, care îşi aruncase ochii prin periscop – veţi zări acum o stâncă, la depărtare de vreo sută de metri de ţărm, care se ridică din apă ascuţită ca un ac. Submarinul să treacă la vreo zece metri pe stânga stâncii şi vom ajunge la golf, care e destul de mare şi adânc ca să puteţi întoarce vasul.

Farrow se uită iar prin periscop şi zări într-adevăr stânca aceea ciudată. Luă întocmai direcţia arătată de Jacques, apoi cercetă cu băgare de seamă coasta din stânci sfârtecate, pentru a vedea dacă nu se află cineva pe ţărm. Nu era însă nici ţipenie de om.

După zece minute „Dox”-ul trecu pe lângă stânca în chip de ac şi intră în golful atât de întortocheat încât cotind după un colţ, îşi dădu seamă că vasul nu mai putea fi zărit din larg. Era aici o minunată ascunzătoare pentru ei.

Submarinul ieşi deasupra apei.

Căpitanul luă hotărârea să cerceteze chiar peste zi ţinutul în care se aţineau probabil capii asociaţiei. N-aveau cum bănui că străinii au debarcat acolo pentru ei – afară doar dacă nu vor fi zărit prin ochean peripeţiile salvării doctorului negru.

Camarazii vroiau ca până la vremea prânzului să se înapoieze pe submarin. Era doar o simplă cercetare la care porneau.

Străbătură repede plaja îngustă şi cotiră într-o trecătoare dintre stânci care ducea în inima insulei.

Se uitau cam bănuitori la pereţii înalţi de piatră. Dacă s-ar afla în vârf duşmani, lesne i-ar putea omorî, aruncând de sus bolovani asupra lor, căci trecătoarea nu era mai lată de şase metri.

Răsuflară uşuraţi când, după un drum de vreun kilometru, ajunseră la poalele unui dâmb, care urca în pantă lină spre o câmpie întinsă.

Aci căpitanul făcu un scurt popas şi privi cu încordare în juru-i. Se puteau ascunde printre stânci iscoade care le-ar deveni primejdioase în anumite împrejurări. Nu văzu însă nimic ce i-ar fi putut da de bănuit şi atunci dădu ordin de plecare. Urcuşul era totuşi anevoios, din pricină că le aluneca mereu piciorul pe piatră netedă. Fură nevoiţi să umble în patru labe, având însă grijă să se uite mereu în jurul lor, deprinşi cum erau să bănuiască pretutindeni primejdia.

Într-un rând lui George i se păru chiar că zăreşte un cap negricios, după un bolovan şi îşi înştiinţă camarazii. Se aflau

tocmai cam pe la jumătatea dâmbului şi să fi pornit acum o ploaie de pietre din vârful stâncilor, praf îi făcea.

Îşi smulseră toţi revolverele de la brâu, deşi împotriva unui atac atât de viclean cu greu s-ar fi putut apăra. În cele din urmă, văzând că nu mişcă nimic din deal, căpitanul zise:

— Cred că doctorul acela negru ne-a cam prea încordat nervii şi ni se pare că vedem duşmani şi acolo unde nu sunt. S-o luăm mai bine ceva mai repejor ca să ajungem cât mai în grabă în deal. Totuşi, să fim cu băgare de seamă!

Porniră iar. În urma lor pietrele se rostogoleau cu zgomot.

În sfârşit, se văzură pe platou. Farrow zise în şoaptă doctorului şi lui Brun:

— La înapoiere să căutăm altă cale, asta e mult prea primejdioasă.

— Nu cred, însă, să fie alt drum care să ducă la ţărm – răspunse doctorul, privind în juru-i – sau dacă există vreunul, ar trebui să facem un ocol prea mare. Doctorul acesta negru va fi cunoscând bine ţinutul, aşa că ne-ar fi spus dacă ştia altul mai puţin primejdios.

— Bine zici! încuviinţă Farrow. Atunci nu ne rămâne altceva de făcut decât să fim cu mare băgare de seamă la întoarcere, ca să alunecăm pe povârniş şi să ne zdrobim oasele. Ce e, George, ai descoperit ceva?

Tânărul se ridicase în picioare şi privea încordat spre un bloc mare de piatră, la vreo sută de metri depărtare, înălţă din umeri şi răspunse cam încurcat:

— N-aş putea spune cu siguranţă, dar mi s-a părut iar că zăresc un cap negricios, cu doi ochi sclipitori ce priveau de după stânca de colo. Să fi fost oare o nălucire? Aşa ceva nu mi s-a mai întâmplat încă până acum.

Vorbele lui îl puseră pe gânduri pe căpitan şi camarazii se uitară îngrijoraţi spre stâncă. Toţi ştiau că tânărul avea o privire foarte ageră şi nu se înşela niciodată.

Dacă, se află într-adevăr cineva acolo, primejdia era aproape. Aşa dar, fuseseră zăriţi la debarcare şi pe nimeni altul decât pe conducătorul asociaţiei secrete îl putea interesa lucrul acesta. Oricare alt locuitor al insulei n-avea de ce să se ascundă de ei.

— Trebuie să ne prefacem că n-am văzut nimic – zise căpitanul Farrow – să ne vedem de drum, dar nu vă uitaţi, decât cu coada ochiului la stâncă, pentru a nu atrage atenţia. Nici să nu păreţi miraţi dacă se va mai ivi odată capul.

George mergea în frunte. Privea nepăsător, deşi nu slăbea din ochi stânca. Zări iar desluşit capul de mai adineauri. Era acum numai la o depărtare de vreo cincizeci de metri de el şi

deşi dispăruse cu iuţeala fulgerului, văzu că era al unui negru.

Îi trebui o mare putere de stăpânire tânărului ca să pară nepăsător. Se opri însă în loc şi întinse braţul ca şi când ar fi vrut să arate însoţitorilor săi tot cuprinsul, şoptind în acelaşi timp doctorului Bertram şi tatălui său, care îi veneau mai aproape:

— Am zărit iar capul, e al unui negru. Probabil că ajungeam peste puţin în ţinutul unde s-au cuibărit capii asociaţiei despre care ne vorbea Jacques. Oare să fie negrul pus numai din întâmplare de pază, sau am fost văzuţi prin ochean când l-am salvat pe doctorul acela negru?

— Hm… asta se va dovedi pe urmă – răspunse căpitanul, arătând şi el cu mâna în depărtare – să mergem acum mai departe, dar să fim cu băgare de seamă. S-ar putea să se aţină pe aici un număr mai mare de oameni de-ai asociaţiei secrete, care stau ascunşi după bolovanii aceia uriaşi şi să ne sară în spinare. Va trebui, fireşte, să tragem atunci fără milă în ei.

George păşi încet înainte. Căutau să fie cât mai aproape unul de altul, pentru a se putea ajuta la nevoie.

Cu o încordare de nedescris, deşi părea nepăsător, tânărul înainta spre bolovanul cel enorm. Din clipă în clipă putea să se ivească dindărătul lui un duşman, să răsare cu zecile de după bolovanii uriaşi risipiţi pretutindeni. Totuşi se arătă nepăsător.

Când să treacă prin faţa stâncii, îşi încordă toţi muşchii, aşteptându-se să dea buzna peste el negrul; dar nimic nu se întâmplă şi când privi cu coada ochiului în lături nu văzu pe nimeni.

Era vorba deci de o iscoadă răzleaţă, care nu cuteză să-i atace. George zări îndată o potecă îngustă care ducea de la stâncă spre apus. Pietrişul fusese bătătorit de paşii celor ce treceau des pe aici. Tânărul se opri şi zise cu glas tare:

— S-o luăm pe poteca asta? Poate ieşim din locurile astea sălbatice şi dăm de oameni care ne-ar putea îndruma. Ce nenorocire că ni s-a stricat motorul şi a trebuit să ne oprim tocmai pe coasta asta pustie.

Vorbise într-adins englezeşte, ca să înţeleagă şi iscoada, care trebuia să stea la pândă pe aproape.

Căpitanul pricepu şiretlicul şi răspunse:

— Într-adevăr, se pare că poteca a fost des folosită, aşa că vom da repede de o aşezare omenească. Poate chiar să găsim nişte cai ca să ne putem urma drumul mai lesne.

Primejdia pândea aici la tot pasul, căci poteca era atât de întortocheată şi făcea atâtea cotituri, încât cei ce veneau în urmă nu puteau vedea pe cei ce le-o luaseră înainte. Dacă se ascundeau într-adevăr duşmani pe după bolovanii uriaşi, le era uşor să ucidă pe camarazi unul câte unul, sau să-i ia prizonieri fără ca să bage de seamă ceilalţi.

Poteca părea că nu se mai sfârşească, deşi mergeau de o jumătate de ceas. Căpitanul vroia tocmai să dea ordinul de întoarcere, când se pomeniră deodată la capătul ei, iar în faţa lor se întindea un câmp de lavă presărat ici-colo cu bolovani uriaşi. Înţeleseră că bârlogul celor cinci conducători ai asociaţiei secrete trebuie să fie pe aproape, probabil şi locul unde se oficiau slujbele lor religioase în care erau jertfite chiar şi vieţi omeneşti.

Camarazii se opriră din nou şi priviră la pustietatea ce-i înconjura. Apoi căpitanul zise cu glas tare:

— Mi se pare că ne-au rătăcit iar. Nu se vede nici urmă de aşezare omenească.

— Păi atunci cine să fi făcut poteca asta atât de bătătorită? îl întrebă George. Poate tot dăm de vreun sat, dacă trecem dealul cela de colo. Drept e că or mai fi vreo trei kilometri de mers, dar face să ne ostenim atât.

Îşi îndreptară cu toţii privirile spre deal. Câmpul de lavă urca în pantă lină până la poalele dealului. Zăriră o trâmbă de fum care se înălţa de acolo. Aşa dar doctorul negru avea dreptate, aici se aţineau şefii asociaţiei secrete.

— Bine, fie cum spui tu! Să mergem! încuviinţă căpitanul.

George, care se văzu în sfârşit ajuns la ţintă, o luă la picior; ceilalţi abia se puteau ţine după el şi în curând tânărul îi lăsă cu mult în urmă.

Iată-l ajuns la cele dintâi blocuri de stâncă împrăştiate pe întinderea aceea pustie. Era o îngrămădire de vreo cincisprezece de aceştia coloşi de piatră atât de încâlciţi, încât George abia se putea strecura printre ei. Din pricina asta pieri cu totul din ochii camarazilor săi, care se aflau pe puţin cu cincizeci de metri în urmă. Deodată i se păru că aude un zgomot foarte aproape de el. Coti repede după un bolovan, ducând în acelaşi timp mâna la revolver. În clipa următoare se pomeni în faţa unui negru uriaş, în veşminte albe.

Negrul trebuie să-l fi aşteptat, căci până s-apuce George să tragă îl şi înhăţă de beregată cu stânga, iar cu dreapta flutură un cuţit enorm deasupra capului său. Tânărul nici nu putu scoate măcar un ţipăt, pentru a-şi preveni camarazii, atât de grozav îl strângeau degetele acelea ca de fier în jurul gâtului.

Viteazul tânăr părea pierdut. Dar ciudat era faptul că negrul şovăia să-i dea lovitura de moarte. Clipa aceea de şovăială îi fu deajuns lui George să-şi smulgă revolverul din brâu, cu gând să-şi împuşte primejdiosul duşman.

N-avu însă răgazul; se pomeni din spate cu o lovitură peste mână şi arma căzu la pământ. Un glas şuieră în acelaşi timp:

— Dă-i drumul şi să fugim repede!

Negrul slăbi strânsoarea, îl împinse însă încolo cu atâta putere încât George se poticni, apoi o luă la fugă.

Pe tânăr îl cuprinse o mânie grozavă. Sări fulgerător în picioare, ridică revolverul şi porni după negru, care tocmai dispărea printre două blocuri mari de stâncă. O clipă zări încă două blocuri mari de stâncă. O clipă zări încă un trup uriaş de negru care pierea odată cu celălalt. Trebuie să fi fost acela care împiedecase pe cel dintâi să-l omoare. Nici nu stătu să judece pentru ce o făcuse, vroia cu orice preţ să se ia pe urma lor.

După ce trecu însă de stâncă, rămase uluit de ceea ce văzu; înaintea lui se făcea o peşteră mare, care ducea în adânc între două alte stânci. Fără să chibzuiască se strecură înăuntru, prin deschizătura destul de îngustă. La o primejdie nu se gândea în momentul acela. Singurul lui gând era să-i ajungă pe cei doi Negri.

Să fi judecat niţel şi-ar fi pus întrebarea pentru ce îl cruţase negrul; ar fi înţeles atunci că nu era decât un vicleşug din partea lor şi ar fi aşteptat cel puţin sosirea camarazilor. Bănuia el că aceştia doi făceau parte din asociaţia secretă, poate că unul era chiar Mbonga, şeful lor, despre care îi vorbise Jacques.

Vroia să-i silească, sub ameninţarea revolverului, să iasă din peşteră, ca să-i dea pe mâna camarazilor. Poate vor găsi pe urmă în peştera lor dovezi de ale faptelor lor nelegiuite.

George avea la el lampa de buzunar. O aprinse îndată şi la lumina ei văzu că nu era o peşteră în care intrase, ci un gang îngust, care se prelungea tot mai adânc în pământul pietros.

Catastrofa vulcanică din a cărei pricină luase naştere câmpia aceea de lavă trebuie să fi scormonit pământul până… în măruntaiele lui, ba poate că lava fierbinte izbucnise chiar din gangul acesta. Atunci gangul se va fi prelungit cine ştie până la ce adâncime – îşi zise George – şi chibzui câteva clipe dacă n-ar fi mai bine să-şi cheme camarazii.

Deodată auzi aproape de el un zgomot uşor, ca rostogolirea lină a unor pietricele. Aşa dar cei pe care îi căuta

erau chiar înaintea lui. Acum nu mai încăpea şovăială; cu o hotărâre dârză întinse mâna în care ţinea lampa, cu cealaltă apucă patul revolverului şi porni în fugă pe gangul cu pereţii sfârtecaţi şi colţuroşi.

III
ÎNDRĂZNEALĂ PEDEPSITĂ

MAI TÂRZIU ÎŢI RECUNOSCU ŞI EL greşeala pe care o făcuse luând-o aşa razna, singur, pe urmele celor doi duşmani atât de primejdioşi. Se bizuise însă pe dibăcia lui în a mânui arma şi ştia că amândoi Negrii erau pierduţi dacă va da ochii cu el.

Din ce cobora mai adânc, din ce locul devenea mai înfiorător. Aerul mirosea a pucioasă, pereţii erau îngălbeniţi – semn că fierberea vulcanului mai dăinuia încă. Dar George nu se gândea, că însăşi Natura i-ar putea fi o primejdie, altminteri cei doi Negri, care cunoşteau mai de mult gangul, n-ar fi cutezat să pătrundă înăuntru.

Aerul devenea însă tot mai înăbuşitor şi îl îneca. Cu mare greu izbutea să se ţie pe picioare. Totuşi cobora mereu gangul în pantă dreaptă. Duhoarea de pucioasă îl înăbuşea, îl orbea, dar el nu se lăsa.

Ajunse la un loc unde aerul era atât de fierbinte şi apăsător, încât crezu că va cădea grămadă. Îl fulgeră gândul să se întoarcă din drum, dar îşi spuse că, deoarece acei doi negri putuseră străbate locul acela atât de primejdios, o va putea face şi el.

Văzu la lumina lămpii sale de buzunar că din crăpăturile pereţilor ieşeau aburi galbeni de pucioasă. Îşi ţinu răsuflarea şi trecu mai departe. Deodată aerul deveni curat şi rece. George se pomeni din gangul îngust într-o peşteră uriaşă, cu stalactite şi stalagmite sclipitoare. Priveliştea era atât de minunată, încât pentru câteva clipe uită pentru ce venise şi privi uluit în juru-i.

Se dezmetici însă repede. Un zgomot uşor din apropierea lui îl făcu să tresară. Se întoarse cu iuţeala fulgerului, dar era prea târziu. Îndărătul lui cei doi negri răsăriseră ca din pământ.

Şi iarăşi o izbitură peste braţ îl făcu să scape revolverul, două mâini uriaşe îi lipiră braţele de trup, apoi fu ridicat ca un fulg şi dus pe sus. Porniră cu el pe o potecă îngustă ce străbătea peştera. Cel de-al doilea Negru îi luase lampa din mână şi păşea înainte luminând calea.

Zadarnic se căznea George să se elibereze din strânsoare; deodată îşi aduse aminte de camarazi şi răcni numele lui Petre, În aceeaşi clipă Negrul care mergea înainte se întoarse cu iuţeala fulgerului; ridică braţul şi pumnul său puternic îl izbi pe George în tâmplă, făcându-l să-şi piardă cunoştinţa.

Când se trezi din leşin, capul îl durea cumplit. Abia după câteva minute mintea i se limpezi şi îşi putu aduna gândurile. Înţelese că se afla în puterea celor doi Negri primejdioşi.

Ridică niţel capul, gemând şi privi în juru-i. Spre marea lui mirare se văzu într-o colibă din bolovani. Zăcea pe un fel de targă pe care era întinsă o blană de animal. În încăpere se afla o masă; câteva scaune de lemn, o vatră şi vase de gospodărie. Toate păreau să fie foarte vechi.

Era legat burduf, dar spre norocul lui nu-i puseseră căluş în gură, aşa că putea cel puţin răsufla în voie. În colibă nu se afla nimeni în afară de el şi se gândi îndată la fugă. Dacă putea ajunge la vatră, ar sparge una din oalele de pământ şi ar tăia cu un hârb frânghia cu care era legat.

Repede dar cu băgare de seamă se lăsă jos de pe targă şi se ridică în picioare. Aşa legat cum era, trebuia să ajungă la vatră.

Izbuti.

Mâinile îi erau legate la spate; se întoarse deci cu spatele, apucă un urcior greu de lut, cu gând să-l trântească la pământ. Înainte însă de a o putea face, pătura care acoperea deschizătura colibei se dădu la o parte şi cei doi negri păşiră înăuntru.

George se înspăimântă când se uită la chipul unuia din ei. Era atât de fioros cu rânjetul lui, încât semăna mai mult a diavol decât a om.

— Ia te uită – zise el, într-o englezească fără cusur – domnişorului nu-i place ospitalitatea noastră, ba mai vrea să ne spargă şi vasele după ce avem şi aşa atât de puţine. Nu, dragă, lasă urciorul în pace, altminteri – şi ameninţarea din glasul lui îl făcu pe George să se înfioare – va trebui să te pedepsesc cu atâta asprime încât ţi-ai blestema ceasul în care te-ai născut. Întoarce-te îndată la culcuş!

Tânărul se supuse, dar gândul fugii se înrădăcină şi mai mult în mintea lui. Nădăjduia, de asemenea, că vor veni camarazii să-l salveze, ştiind bine că Petre nu se va lăsa până ce nu-l va da de urmă. Gangul tăinuit dintre stânci îl vor găsi ei negreşit, căci îl văzuseră pe unde pierise când o luase înaintea lor. Dar şi poteca îngustă ce se abătea din peşteră? Ar însemna să-l pună în mare primejdie, deoarece negri l-ar ucide îndată ce i-ar vedea apropiindu-se.

Când fu lângă targă, negrul îi dădu un ghiont în spate şi George căzu pe targă, care pârâi din toate încheieturile. Îi cercetă apoi legăturile şi spuse celuilalt din uşă câteva cuvinte într-o limbă pe care tânărul nu o cunoştea.

Acesta dădu numai din cap şi zise pe urmă lui George:

— Tinere, camarazii d-tale nu te vor găsi chiar de ar pătrunde în gangul subpământean. Nici trecând întinderea pustiită de lavă nu pot ajunge la colibă, căci o mlaştină adâncă, cu o potecă bine tăinuită, le-ar tăia calea.

Ia spune-mi acum dacă am văzut eu bine prin ochean. Nu e aşa că aţi venit încoace cu un submarin şi dv. aţi fost aceia care l-au salvat pe doctorul Jacques? Hai, deschide-ţi pliscul – adăugă el, cu aceiaşi ameninţare grozavă în glas – ori de nu te silesc eu îndată să vorbeşti!

Scoase de la brâu un pumnal şi făcu un pas înainte. George pricepu că negrul nu glumea, totuşi se codi să răspundă:

— Nu te sfii să o mărturiseşti! adăugă negrul, rânjind fioros. Jacques îşi va fi spus că eu mă ţin de cuvânt şi că am fost acela care l-a zvârlit în apă. Sunt Mbonga.

Tânărul tresări speriat, auzind acest nume, ceea ce nu scăpă negrului.

— Aha, te-ai dat singur de gol! râse el, batjocoritor. Dacă numele meu nu ţi-ar fi fost cunoscut n-aveai de ce te înspăimânta aşa. Deci, dă-i drumul!

— L-am salvat într-adevăr pe Jacques – răspunse foarte calm George – şi la rugămintea lui ne-am înduplecat să facem o recunoaştere prin partea locului.

— Ca să ne spionaţi taina, pesemne? scrâşni Mbonga, furios. O să ispăşeşti amarnic fapta voastră, Poate voi izbuti să mai pun mâna pe vreo câţiva de-ai voştri, dar înainte de toate pe Jacques trebuie să-l prind cu orice preţ. Pedeapsa care îl aşteaptă va fi grozavă. Acum însă o să te lăsăm singur, dar să nu mai faci prostia de adineauri, că nu o să-ţi meargă bine. Orice încercare de fugă ţi-ar fi zadarnică.

Chemă pe celălalt negru şi-i dădu o poruncă scurtă. Uriaşul se apropiă de George şi-l legă cu o frânghie de pat. Cum parii pe care era întinsă blana fuseseră bătuţi adânc în pământ, tânărul nu mai putea face acum nici o mişcare. Ba, colac peste pupăză, Negrul îi mai vârî şi un căluş în gură ca să nu poată ţipa.

— S-ar putea – zise Mbonga – ca vreunul din tovarăşii d-tale să ajungă prin apropiere şi trebuie să te împiedec de a da alarma. M-am ce-ţi face, sunt nevoit să-mi iau toate măsurile, dar mâine seara, când va avea loc serbarea cea mai mare, vei fi izbăvit de neplăcerile prin care treci acum. Trag nădejde că până atunci o să mai aduc pe cineva să-ţi ţie de urât.

Cum ieşiră cei doi din colibă, George se strădui iar să-şi desfacă legăturile. Nu fu chip însă, frânghiile nu slăbeau de fel.

În cele din urmă se opri istovit. Ascultă totuşi cu încordare, dacă nu se aude ceva. Se prea putea ca vreunul din camarazi să fi găsit drumul la colibă. Deşi nu putea ţipa, zbuciumările lui făceau destul zgomot ca să fie auzite de afară.

Pe câmpia de lavă domnea însă o linişte adâncă. Oare să nu fi găsit camarazii gangul subpământean şi să nu fi putut trece smârcul despre care vorbea Mbonga?

Pe George îl cuprinse îngrijorarea; se temea că viaţa lui tânără se va sfârşi în pustietatea asta. Acest fioros Mbonga părea să se simtă în siguranţă, ba poate izbutea chiar să mai pună mâna pe încă vreo câţiva din camarazi. Poate că ar fi mai bine; le-ar fi mai uşor să se dezlege unul pe altul, dacă, firește, negrul nu avea mijloace să-i împiedece.

Nu era mai bine să-i fi arătat şarpele de aur? Dacă o fi vreo legătură între Mamba lui şi asociaţia asta secretă, deoarece Negrul venise tot din Madagascar?

Să nu fie vorba aici de obârşia străvechiului cult Voodoo de care ţin şi astăzi urmaşii sclavilor negri din Tahiti? Îl osândiseră oare la moarte pentru că încercase să le afle taina?

Alungă însă gândul acesta; încă trăia şi Mbonga şi spusese că abia mâine seară va fi ucis. Se găsise el, nu e vorbă şi în alte situaţii şi mai primejdioase, în care moartea îl pândea în fiece clipă.

Amânarea aceasta îl mai liniştea. Se va ivi poate prilejul să scape. Se mira însă de un lucru: de ce camarazii săi zăboveau atât? Era doar la cel mult cincizeci de metri de ei când intrase în gang şi nu se putea să nu-i fi găsit urmele. Sau era gangul pe care îl târâseră cei doi negri atât de bine ascuns, că nu putea fi descoperită intrarea? Ori o acoperiseră ei cu bolovani?

Ştia el bine că Petre nu se va lăsa, ceea ce însemna că îşi primejduia şi el viaţa căutându-l. Dacă se depărta de ceilalţi camarazi, va cădea şi el în mâinile acestor negri fioroşi. Negreşit că-l vor atrage într-o cursă pentru a-l jertfi şi pe el a doua zi la serbare.

La gândul acesta, George începu iar să se zbată şi să se zbuciume ca să-şi slăbească legăturile. Măcar numai atât cât că poată scoate o mână din laţ şi-i ajungea; pe urmă va merge lesne.

Dar după zece minute se opri istovit, căci frânghia îi tăia adânc carnea şi durerile îl făceau să sufere cumplit.

Deodată auzi zgomot afară din colibă. Ridică niţel capul şi ascultă cu încordare. Să fie unul din camarazi care găsise în sfârşit drumul?

Erau paşi uşori aproape furişaţi şi păreau să fie a doi inşi. În clipa următoare perdeaua din dreptul uşii se dădu la o parte şi Mbonga intră cu însoţitorul său. Târau amândoi între ei un om şi când George îl văzu la faţă, nu-şi putu stăpâni furia şi spaima. Închise ochii şi îşi încleştă pumnii.

Era Petre, credinciosul său camarad, care zăcea acum nemişcat pe podea. Un cucui mare în tâmplă era dovada că fusese doborât pe la spate prin cine ştie ce vicleşug.

— Ce zici tinere, la aşa ceva te aşteptai? făcu Mbonga, batjocoritor. Dar o să mai prind şi pe alţii de-ai voştri, să vezi! Vom avea mâine o serbare strălucită şi vom putea arăta partizanilor mei ce mare mi-e puterea. V-aţi hotărât singuri soarta. Cine v-a pus să vă luaţi după aiurelile lui Jacques? Lasă că nu o să-mi scape nici el. Cu siguranţă că va coborî diseară după ce se va întuneca şi pun eu mâna pe ticălosul ăla!

George deschisese iar ochii şi se uita cu tristeţe la Petre, pe care celălalt negru îl lega fedeleş şi-i vâra un căluş în gură. Îl ridicară apoi şi-l aduseră lângă pat, unde îl legară bine de unul din stâlpi. Acum nici Petre nu se va putea elibera după ce se va trezi din leşin.

Înainte de a ieşi din colibă, Mbonga zise iar:

— Păcat că nu poţi vorbi, altminteri i-ai putea spune tovarăşului d-tale când s-o deştepta că degeaba ar încerca să se elibereze. Am mai avut noi aici prizonieri tot atât de voinici, care n-au izbutit nici ei, cu toate că ştiau ce-i aşteaptă. Nădăjduiesc să mai aduc încoace şi alţii de-ai voştri. Mărturisesc că sunteţi oameni dârzi. Camarazii d-tale s-au despărţit în două tabere; unii au intrat în gang, ceilalţi încearcă să ajungă aici prin mlaştină. Norocul meu că vadul e destul de adânc în apă şi întortocheat. Un pas greşit ar însemna o moarte sigură. Aş fi însă mai bucuros ca să-mi pice în mână decât să-i înghită smârcul, căci mâine la serbare, trebuie să jertfesc multe vieţi omeneşti, mai ales, albi. Prin asta îmi voi câştiga şi mai mult stima alor mei şi mă voi putea întoarce în patrie, unde să-mi iau în primire demnitatea care mi se cuvine.

George băgă de seamă, din lucirea ciudată a ochilor negrului, că era foarte agitat. Deodată îl străbătu gândul că omul acesta era cuprins de nebunia de a stăpâni, în acelaşi timp fu pe deplin încredinţat că Mbonga se gândea la Madagascar şi puterea pe care vroia să pună mâna o va avea prin Mamba de aur, care se afla acum pe submarin.

Dacă n-ar avea căluşul în gură şi i-ar putea vorbi, poate că făgăduindu-i şarpele de aur ar scăpa cu viaţă. Să aştepte deci;

când Negrul va socoti că s-au îndepărtat camarazii, îi va scoate desigur căluşul şi-l va spune ce are de spus.

Mbonga dădu din cap, hohotind râsul acela cate te înfiora şi plecă însoţit de celălalt.

George aşteptă câteva minute, pe urmă se gândi iar la fugă. Apropierea lui Petre, care căzuse din pricina lui în cursă, îi dădea o stare de înfrigurare bolnăvicioasă. Trebuia să izbutească, mintea lui nu putea cuprinde gândul grozav că el va fi vinovat de moartea credinciosului camarad.

Cu o furie stăpânită începu să smucească de frânghii. Deodată i se păru că aceea cu care era legat de pat slăbeşte. Dacă reuşea să ajungă la vatră, nu va lua în seamă ameninţările lui Mbonga, ci va sparge una din oalele de lut pentru a-şi tăia cu vreun ciob legăturile de la mâini.

Targa pârâia şi trosnea sub zbuciumările lui. Băgă de seamă că nodul se lărgea mereu. Pesemne că negrul nu-l strânsese destul de bine.

Acum începu şi Petre să se mişte. După câteva momente ridică în sus capul şi se holbă uluit la George. Tânărul îi zâmbi ca să-l îmbărbăteze şi smuci şi mai tare de funie. În sfârşit, o rupse şi se lăsă jos de pe targă.

Lesne nu era s-ajungă la vatră. Picioarele îi erau amorţite din pricina strânsoarei şi funia îl pătrunsese în carne. Totuşi încleştă dinţii şi clătinându-se făcu câteva salturi. În cele din urmă ajunse la vatră şi se rezemă cu spatele de ea, ca să poată apuca o oală.

Văzu, spre bucuria lui, că Petre se căznea să-şi rupă legăturile care îl ţineau de stâlp. Cu puterea lui grozavă, Uriaşul izbuti repede să frece funia colţul lemnului.

În acelaşi timp George apucă un urcior de pe prichiciul vetrei şi-l izbi de pământ. Urciorul se sparse în bucăţi. Alese un ciob mai mare şi începu să frece funia de el.

Petre se putuse ridica de jos în vremea asta şi veni şi el la vatră. Luă de asemenea un ciob de jos, apoi se întoarse cu spatele la George. Acesta pricepu numaidecât ce vrea. Făcu şi el acelaşi lucru. Aruncă hârbul şi începu să frece funia, cu care îi erau legate mâinile, de ciobul lui Petre. Aşa mergea mai lesne şi după câteva minute numai simţi că frânghia se rosese deajuns. O rupse cu o smucitură şi… iată-l liber!

Îşi scotoci îndată buzunarele. Brâul cu arme nu-l mai avea, dar negrii nu-l căutaseră în buzunare, aşa că găsi numaidecât briceagul. Tăia la repezeală funia de la mâinile lui Petre, apoi pe aceea de la picioarele lui. (Căluşul şi-l scosese dinainte). Zise lui Petre:

— Aşa, dragul meu, acum să ne găsim şi armele, pe urmă vom vedea noi ce mai avem de făcut. Îţi mulţumesc din suflet că m-ai urmat, îmi pare numai rău că din pricina mea ai încăput în mâinile acestor ticăloşi.

— Ia lasă vorba, domnule George! făcu Uriaşul stingherit; mai bine să ne grăbim, căci mi se pare că se aţin pe aici şi alţi negri, toţi oameni voinici al dracului, cu care am avea de furcă dacă dăm ochii cu ei neînarmaţi.

George şi dădu seamă şi el de primejdie. Văzând însă pe Uriaş că vrea să caute prin colibă, îi zise:

— Petre, când te-au adus aici am băgat de seamă că nu mai aveai brâul cu arme, semn că ţi-l luaseră dinainte şi în colibă nu pot fi. Cred că trebuie să ni le fi lăsat afară.

— Atunci să ne ducem să le căutăm acolo. Dacă nu le găsim, va trebui să ne căutăm şi fără ele camarazii, pe urmă ne vom întoarce noi să ni le luăm – răspunse Uriaşul.

IV
O FUGĂ PRIMEJDIOASĂ

GEORGE DĂDU LA O PARTE PĂTURA din dreptul uşii şi privi cu teamă afară. Văzu în faţa lui întinderea plină de bolovani, dar pe nici unul din camarazi. Băgă însă de seamă că din mijloc pornea la vale un fel de văgăună; acolo trebuiau să fie stâncile printre care era intrarea, acolo trebuia să fie mlaştina pe unde se aţineau poate şi acum.

— Cum ai ajuns până aici, Petre? Nu cumva ai găsit drumul adevărat? întrebă tânărul.

— Nu, domnule George, o luasem cu mult înaintea camarazilor şi am intrat în gang, de unde nimerii într-o peşteră mare. Auzind zgomot pe stânga, dădui fuga într-acolo, dar m-am pomenit cu o lovitură în tâmplă care m-a trântit la pământ. Abia aici mi-am revenit în simţiri.

— Să vedem acum în ce fel ajungem la ai noştri – zise George – lesne n-o să fie dar am dus noi la bun sfârşit şi altele şi mai şi. Haidem! Poate că negrii au plecat, s-or fi dus să pună mâna pe vreunul de-al nostru.

Ieşiră tiptil din colibă. Se uitară în jurul lor, doar şi-or găsi armele, dar nu le zăriră. Coliba era din bolovani şi atât de dibaci construită, că din depărtare nu se deosebea de stânca de care era sprijinită.

După ce făcură vreo cincizeci de metri, lui George i se păru că aude un ţipăt înăbuşit, întoarse repede capul şi văzu două trupuri uriaşe care se luaseră în fugă după ei.

Nu putea desluşi dacă era Mbonga cu celălalt şi timp să se uite mai bine n-avea, trebuiau s-o ia la goană spre ai lor. Drumul plin de bolovani era din cale afară de anevoios din pricina pietrelor de care se poticneau la tot pasul.

Pe George îl mai muncea gândul că se va fi rătăcit şi vor da de mlaştină unde vor trebui să se oprească. Şi vor fi ajunşi de urmăritori. Cu uriaşii aceia o luptă ar fi fost primejdioasă, mai ales neînarmaţi cum erau ei.

Nu spuse însă nimic lui Petre despre temerile sale, ci îşi dădea toată osteneala să iuţească pasul.

Deodată se pomeniră la o groapă mare, în mijlocul întinderii de lavă. Era lată de cel puţin cinci sute de metri şi adâncă de vreo treizeci. George văzu îndată, pe când se căznea să-şi încetinească fuga, că o mlaştină sclipitoare tăia văgăuna, iar dincolo, pe marginea ei, se zăreau camarazii care alergau de colo până colo, probabil căutând un vad pe unde să poată trece dincoace.

Noroc că pereţii văgăunii nu cădeau chiar aşa de drept, totuşi destul ca să nu-i poată coborî uşor. Din pricina avântului pe care şi-l luaseră se rostogoliră devale şi numai datorită dibăciei lor izbutiră să se oprească la vreo patru metri pe povârniş. De aici îşi dădură drumul în jos, târând după ei sumedenie de pietroaie care erau cât p-aci să-i zdrobească. Scăpară însă numai cu câteva cucuie şi vânătăi.

Zgomotul atrase atenţia camarazilor, care începură să le facă semne în depărtare.

Fugarii se ridicară de jos şi porniră iar în fugă spre mlaştină. Chiar dacă nu o puteau trece îndată, se aflau cel puţin în apropierea camarazilor, care vor căuta să oprească în loc pe urmăritori, prin împuşcături.

Ajunseră repede la malul smârcului, lat de cel puţin trei sute de metri.

Să fi avut camarazii puştile la ei, le-ar fi fost uşor să ţie în loc pe urmăritori, dar cu revolverele era mai greu. Oricât de bune le erau acestea, glonţul lor putea să dea greş del a o astfel de depărtare.

George şi Petre se opriră la malul mlaştinii. Şi se uitară îndărăt. Cei doi negri uriaşi nu se mai zăreau. Sau se temuseră să se lase la vale din pricina bolovanilor, ori cunoşteau un alt drum mai sigur şi bine ascuns, pe unde îi puteau ajunge pe fugari fără a fi văzuţi de ei.

Petre, om prevăzător din fire, adună o grămadă de pietroaie cu care îşi umplu buzunarele, zicând:

— La nevoie nici armele astea nu sunt de lepădat, dacă ar fi să ne încolţească afurisiţii ăia de negri.

George vârî şi el câteva în buzunar, pe urmă porniră în lungul mlaştinii. Poate tot izbuteau să dea de vad, deşi Mbonga îi spusese că drumul acela e foarte primejdios.

Petre, căruia îi spuse nădejdea lui, clătină capul, îngrijorat:

— Nu, domnule George, dacă e vreo potecă sub apă, lasă că ar fi greu s-o găsim, dar găsind-o chiar, nu ne-am mai putea apăra de urmăritori. A, mi se pare că vin!

Un zgomot slab se auzi îndărătul lor. Oricât îşi încordară însă privirile, nu zăriră nimic.

De dincolo de mlaştină camarazii le strigau ceva ce nu puteau înţelege, din pricina depărtării.

— S-o luăm înainte spre apus! zise George. Odată şi odată tot trebuie să se sfârşească smârcul. Ori dacă nu, să căutăm devale un perete de stâncă pe care să ne căţărăm, fie el cât de drept. Altă cale n-avem şi aici nu mai putem rămâne în nici un caz.

O luară la picior şi la vreo cincizeci de metri de acolo dădură iar de câteva blocuri de stâncă.

— Poate că gangul de sub pământ se sfârşeşte aici, ori se întinde dedesubtul mlaştinii – îşi dădu cu părerea Petre.

— Ei drace! La asta nu m-am gândit – făcu George, bătându-se cu palma peste frunte – ştii că s-ar putea să ai dreptate? Ar însemna că suntem salvaţi. Dar unde or fi rămas urmăritorii noştri?

— Uite-i! strigă Petre. Vor, pesemne să ne împiedice de a ajunge la stânci. Au găsit, se vede, un coborâş mai bun ca al nostru.

Cei doi negri uriaşi erau acum la vreo şaizeci de metri de bolovanii de lavă, pe când fugarii numai la patruzeci. Porniră în goană într-acolo. Cu orice preţ trebuiau s-alungă înaintea lor; lasă că s-ar fi putut apăra mai bine adăpostindu-se îndărătul lor, dar nădăjduiau să dea acolo de ieşirea din gangul secret. Însufleţiţi de această speranţă alergau într-o goană nebună şi ajunseră la stânci când urmăritorii se aflau la vreo treizeci de metri de ele.

Scoaseră din buzunar pietroaiele culese în drum şi aşteptară. Când negrii fură la cincisprezece metri, începură să-i bombardeze cu pietre. Unul din ei se prăbuşi la pământ, pe când celălalt scoase un urlet de durere şi-şi acoperi faţa cu mâinile. George tocmai vroia să mai arunce o piatră în el, când se auzi îndărătul lui glasul batjocoritor al lui Mbonga:

— Ia te uită! Aşa dar tot ai izbutit să te eliberezi, tinere? Tot cu un urcior de-al nostru?

Apoi urmă cu asprime:

— Astâmpăraţi-vă şi ridicaţi în sus mâinile, altminteri îl ucidem îndată pe camaradul vostru, pe care l-am prins adineauri!

În clipa următoare cineva împinse de după un bolovan enorm pe doctorul Bertram. Mbonga şi însoţitorul său îl aveau pe prizonier între ei, cu vârfurile pumnalelor lipite de pieptul lui.

Bertram era aproape fără cunoştinţă şi cei doi negri îl sprijineau.

Tânărul îşi dădu seamă că şi de astădată Mbonga ieşise biruitor. Se temeau să mai arunce cu pietre, deoarece negrii îl ţineau pe doctor ca o pavăză înaintea lor şi cel dintâi l-ar fi nimerit pe el.

— N-avem încotro, domnule George – şopti Petre – trebuie să ne supunem, altminteri bietul doctor e pierdut. Vom găsi noi iar prilejul să ne eliberăm.

Cu aceste cuvinte Uriaşul ridică braţele, ceea ce făcu şi George.

— Aha, v-aţi dat seamă că eu nu ştiu de glumă! râse batjocoritor Mbonga. Acum întoarceţi-vă cu spatele şi nu vă mişcaţi! Dar repede!

Iarăşi trebuiră camarazii să se supună. Scrâşnind, rămaseră nemişcaţi, aşteptând ce avea să vină. Şi curând auziră îndărătul lor un zgomot slab, apoi George simţi cum i se aruncă un laţ deasupra braţelor ridicate şi-l strânseră cu putere.

O smucitură zdravănă şi tânărul căzu la pământ. În aceeaşi clipă se prăbuşi şi Petre în acelaşi fel pe pământul stâncos.

Mbonga şi însoţitorii săi, care-i făcuseră nevătămători într-un chip atât de viclean, le legară acum repede şi mai tare mâinile pe piept, în aşa fel încât nu mai puteau ajunge cu ele la buzunare. Afară de asta, Mbonga le mai petrecu un laţ după gât, pe care-l legă de mâini; aşa că dacă ar fi încercat să-şi aducă mâinile în jos, s-ar fi gâtuit singuri.

— Sus! porunci acum Mbonga. Înapoi în colibă! Voi pune pe cei doi oameni ai mei să vă păzească şi fiţi siguri că au să stea cu ochii în patru.

Camarazii fură ridicaţi cu brutalitate. Cei doi negri, care fuseseră nimeriţi de pietrele azvârlite, se apropiaseră acum clătinându-se. Unul avea un cucui mare la tâmplă, celălalt avea buzele umflate şi sângerânde. Amândoi aruncară camarazilor priviri pline de mânie. S-ar fi năpustit, de sigur, asupra celor doi, ca să-i sfâşie, dar Mbonga le strigă, râzând, câteva cuvinte, în urma cărora se potoliră şi rânjiră fioros.

Apoi fiecare din ei apucă pe câte un prizonier şi-l trase după sine. George băgă de seamă îndată că negrul care-l târa vroia numai să-l chinuiască, pentru că îşi înfipse unghiile în muşchiul braţului său şi în acelaşi timp trăgea mereu de laţ pe care-l avea George în jurul gâtului şi-l gâtuia aproape.

Dar tânărul ştiind că nu se putea apăra, lăsă lucrurile în voia lor.

Fu însă foarte bucuros când lăsase în urmă sa un drum înclinat, tăiat adânc în peretele de stâncă şi se apropiară de colibă. Acolo vor înceta chinurile.

Privi îngrijorat spre doctor, care fusese până acum târât de Mbonga şi însoţitorul său şi văzu cu bucurie că medicul mergea mai drept şi mai vioi. Probabil că începuse să scadă efectul loviturii ce căpătase.

Ajunşi la colibă, Mbonga se uită necăjit la urciorul spart de George şi scrâşni:

— Amarnic o să te căieşti! Îţi spusesem să nu te atingi de vasele mele.

Dădu negrilor câteva porunci. Aceştia legară, din nou camarazii, ba încă atât de strâns că George nu-şi putut stăpâni un geamăt; apoi îi târâră în diferite colţuri ale încăperii, cât mai departe unul de altul, iar negrii rămaseră de pază în colibă. De astă-dată, orice încercare de fugă părea într-adevăr cu neputinţă.

— Acum o să vă scutesc însă de căluş – zise Mbonga, în bătaie de joc, înainte de a pleca – aveţi timp până mâine seară să vă luaţi rămas bun unul de la altul, cum e obiceiul la voi europenii. Trag însă nădejde să mai pun mâna pe încă vreo câţiva de-ai voştri. Capcana pusă de mine în gang funcţionează de minune. Aşa dar, căutaţi de petreceţi, ca să vă treacă de urât.

Cum ieşi el din colibă, cei doi paznici începură să vorbească între ei cu mare însufleţire. În acelaşi timp aruncau priviri de ură şi furie spre cei doi prizonieri.

— Ăştia sunt ăia pe care i-am pocnit cu pietroaiele – zise Petre, în şoaptă – dar lasă că le arăt eu dacă or îndrăzni să se atingă de mine! Ai şi d-ta grijă, domnule George, să le dai un picior zdravăn în burtă când i-ai vedea că se apropie.

Şi, într-adevăr, negrii păreau să fi pus ceva la cale, căci îşi traseră cuţitele de la brâu şi înaintară spre George.

Tânărul, deşi dăduse în destule rânduri dovada că nu ştie ce e frica, se simţi cuprins de data asta de un simţământ de teamă. Cum s-ar fi putut apăra. Aşa legat fedeleş, de aceste namile turbate?

Iată-i lângă el. Închise ochi, ca şi când n-ar îndrăzni să-i privească în faţă, pe când în realitate le urmărea pe sub gene fiecare mişcare.

Negrul pe care îl lovise el părea să facă o propunere deosebit de grozavă celuilalt, căci amândoi rânjeau fioros. Pe urmă trecu la stânga lui George, cam în dreptul genunchilor săi. Se aplecă şi întinse mâna spre pieptul tânărului, ca şi cum ar vrea să pipăie locul unde e inima. În aceeaşi clipă George ridică genunchii şi-l izbi cu toată puterea sub bărbie. Negrul se poticni. Tânărul se aruncă fulgerător în lături şi cu genunchii strânşi îi mai dădu o lovitură în burtă, ceea ce făcu pe negru să se prăbuşească la pământ, unde rămase nemişcat. Celălalt negru părea înlemnit de spaimă. Se dezmetici însă repede şi, cu un urlet sălbatec, se aplecă asupra lui George, cu cuţitul ridicat.

Fireşte că acesta se rostogoli fulgerător în partea cealaltă şi-l izbi pe negru cu picioarele peste genunchi. Tânărul îşi

spuse însă că îi va fi cu neputinţă să se apere mai departe de furia duşmanului său. Şi ar fi fost într-adevăr pierdut dacă nu intervenea Petre.

Uriaşul înţelese din capul locului primejdia. Se rostogoli cu iuţeala fulgerului până la el şi scoase un răcnet, care îl făcu pe negru să se întoarcă speriat. Atât fu deajuns, Petre îl izbi cu picioarele atât de grozav, încât negrul zbură până la peretele celălalt şi căzu jos grămadă, fără să mai mişte.

V
SĂRBĂTOAREA ŞARPELUI

— AŞA, S-A FĂCUT ŞI ASTA! zise Petre, răsuflând uşurat. Acum, domnule George, să ne rostogolim până la negrul de colo şi să-i luăm cuţitul. Aha, uite că domnul doctor ne-a luat-o înainte.

Într-adevăr, Bertram, care privea uluit la cele ce se desfăşurau înaintea ochilor săi, se rostogolise lângă negrul leşinat, care căzuse aproape de el şi izbutise să-i scoată cuţitul din mână.

Abia apucase să i-l ia, că negrul şi începu să-şi vină în simţiri. Bertram îşi reteză repede legăturile de la picioare şi se ridică de jos, în aceiaşi clipă cu negrul. Acesta se repezi la George, dar n-apucă să ajungă la el, căci Bertram îi înfipse cuţitul pe la spate, drept în inimă.

Negrul căzu jos moale ca o cârpă. Doctorul smulse cuţitul din rană şi tăie fulgerător legăturile camarazilor săi:

— Dragă doctore – zise George, mişcat – ne-ai salvat de la o moarte grozavă. Fără d-ta am fi fost pierduţi. Îţi mulţumesc. Acum să legăm în grabă pe celălalt negru, ca să nu dea alarma înainte de a apuca noi să fugim de aici. Noroc că de data asta cunoaştem drumul.

Negrul pe care îl lovise Petre zăcea tot nemişcat. Doctorul se aplecă asupra lui şi, după ce se uită câtva timp cu băgare de seamă la el, zise:

— Pe ăsta nu mai e nevoie să-l legăm, Petre l-a lovit drept în coşul pieptului şi moartea trebuie să fi fost fulgerătoare. Acum avem două cuţite, tot e şi asta ceva, mai bine decât nimic.

— Eu mă duc să caut ascunzătoarea pe care o are de sigur Mbonga pe aici – zise George – acolo vor fi şi armele noastre, căci d-ta, doctore, le aveai pe ale d-tale înainte de-a fi dus în colibă. Le-am văzut chiar eu.

Găsiră într-adevăr ascunzătoarea într-o firidă adâncă din peretele stâncii, acoperită cu un bolovan. Erau acolo nu numai armele lor, ci şi alte lucruri de mare preţ. Luate de la ceilalţi prizonieri ai lui Mbonga. Nu se atinseră însă de ele, ci îşi luară numai ce era al lor.

Camarazii se gândiră acum să plece cât mai repede, căci dacă încăpeau iar în ghearele fiorosului Negru, acesta, în furia lui, îi va ucide pe loc.

Porniră în fugă pe poteca îngustă pe unde fuseseră aduşi la colibă. La capătul ei vor da negreşit de stâncile între care se afla intrarea cealaltă în gang.

În cele din urmă ajunseră la grupul de stânci. Ţineau revolverele pregătite şi de astădată n-ar fi pregetat o clipă să tragă în cel dintâi duşman care li s-ar fi ivit în cale. Pentru astfel de ticăloşi nu încape cruţare.

Spre marea lor mirare însă nu găsiră nici un gang care să ducă în pământ şi nici o urmă că Mbonga cu tovarăşul său fuseseră pe aici.

— Poate că acest Mbonga pune altceva la cale acum şi nu s-a mai întors la gang – îşi dădu cu părerea doctorul Bertram – intrarea trebuie să fie acoperită cu bolovani şi cred că ar fi chip să dăm unul din ei la o parte.

— Tot ce se poate – încuviinţă George. Mbonga spunea doar că pe ţărm, unde am acostat noi, stă o sentinelă care să-i dea de veste când va debarca doctorul Jacques. Acolo s-o fi aflând şi el acum

— Hm, mai ştii! făcu Bertram, pe gânduri. Cu Jacques are el ce are. Păcat că nu-i pot vedea mutra când s-o întoarce şi va băga de seamă că am şters putina. Ori ce ziceţi, n-ar fi bine să venim cu vreo câţiva camarazi şi să-i prindem?

— Nu avem nici o dovadă împotriva lui. Părerea mea e să aşteptăm până mâine seară, când are loc serbarea. Poate n-ar strica să înştiinţăm şi pe englezi despre asta.

Petre nu luă parte la convorbirea lor. Se apucase să dea la o parte din bolovani unul după altul. În faţa lui se căscă o gaură mare ce ducea în pământ. Aprinse lampa de buzunar şi porniră toţi să coboare înăuntru.

După câteva minute numai se putură ridica în picioare şi să meargă cu spatele încovoiate, căci gangul se lărgise şi se înălţase. Înainta puţin înclinat în adânc şi George zise:

— A avut dreptate Petre cu ideea lui, gangul trece pe sub mlaştină. O să rămână miraţi camarazii când ne-or vedea ivindu-ne deodată în faţa lor.

După vreo douăzeci de minute de mers, gangul se închidea iar cu bolovani. Auziră dincolo glasuri.

— Trebuie să fie aici un gang secret acoperit de bolovani – zicea căpitanul Farrow – cercetaţi toţi bolovanii din fundul peşterii. Pe acolo trebuie să fi dispărut George, doctorul şi Petre.

— Aici suntem tată! strigă vesel George.

În aceeaşi clipă Petre se opinti din răsputeri şi bolovanul din faţa lui se dădu în lături. Bucuria tuturor fu de nedescris. Pe urmă ţinură sfat dacă să pornească în număr mare spre colibă sau să aştepte până a doua zi seara, ca să surprindă pe negri în timpul serbării.

Această părere a lui George fu primită de toţi. Căpitanul hotărî să expedieze de pe submarin o cablogramă autorităţilor engleze, pentru a li se trimite întăriri.

Părăsiră apoi în grabă gangul, de teamă că se vor fi aflând acolo capcane ascunse care ar putea ucide pe oricine ar pătrunde mai departe.

Răsuflară uşuraţi când se văzură la lumina zilei. Chemară şi pe camarazii care pândeau la marginea mlaştinii şi porniră cu toţii spre submarin. George povesti aici doctorului peripeţiile prin care trecuse şi hotărârea de a aştepta până a doua zi seara cu prinderea negrilor, ceea ce Jacques încuviinţă îndată. Când află însă că pe coastă fusese pusă o santinelă, zise:

— Ar trebui să punem mâna pe ticălosul acela, prin el am afla la ce oră va avea loc serbarea.

— Bine, încearcă! răspunse căpitanul. Îmi dau şi eu seamă că un prizonier ne-ar putea fi de folos. Ar fi însă prea primejdios să te duci singur, deoarece sunt sigur că Mbonga cu însoţitorul său se aţine pe aproape.

— Mă duc şi eu cu domnul Jacques! strigă cu însufleţire George. Petre ne va însoţi.

— Fiţi cu mare băgare de seamă! îi sfătui căpitanul Farrow. George, ai văzut cât de primejdios e acest Mbonga şi ştii că e vorba aici de taine grozave. N-aş vrea să ţi se întâmple iar ceva.

— Lasă că o să mă păzesc – făgădui tânărul.

Porniră toţi patru ca în plimbare pe ţărm, fără să se uite însă în sus pe stâncile care se înălţau în jurul golfului. Pesemne că Jacques cunoştea bine ţinutul, căci apucă pe o potecă îngustă şi întortocheată ce ducea în deal. Când fură în vârf, doctorul negru se repezi spre un morman de bolovani şi, până a nu apuca ei să-şi dea seama de ceea ce se petrece, Jacques se şi întoarse, ducând după el un negru tot atât de voinic ca dânsul.

Se înapoiară pe submarin, unde putură scoate de la negru că serbarea cea mare a şarpelui va avea loc a doua zi seara, la ceasurile nouă.

— Minunat! făcu Jacques, după ce prizonierul fu închis în fundul vasului. Acum să mergem în oraş, ca să înştiinţăm pe englezi şi să le spunem pe ce drum s-o ia când vor veni să-i prindă. Ne vom înapoia abia mâine seară cu submarinul, dar din partea cealaltă a insulei.

Căpitanul găsi propunerea bună; el însuşi, se ferea să dea ochii cu autorităţile engleze şi îi dădu numai o scrisoare prin care întărea cele ce va spune Jacques.

Se întoarseră a doua zi pe înnoptate la insulă. Coborâră în tăcere pe uscat, de astădată în număr mult mai mare. Jacques le spusese că la serbare vor lua parte, probabil, foarte mulţi credincioşi.

Gangul care ducea din partea aceasta pe sub mlaştină nu era închis şi în peşteră totul rămăsese aşa cum lăsaseră ei în ajun. Ajunseră la capătul celălalt şi Petre dădu în lături bolovanii care acopereau ieşirea. Ieşiră cu toţii nesupăraţi din gang şi se opriră să se sfătuiască asupra celor ce aveau de făcut.

Deodată izbucniră în jurul lor flăcări uriaşe şi se pomeniră împresuraţi de sute de Negri care începură acum un dans ciudat, în sunete de tobe şi trâmbiţe.

— Dansul jertfelor – şopti Jacques – noi eram jertfele. Repede îndărăt în gang!

Dar în aceeaşi clipă zăriră la lumina unui foc, care izbucnise aproape de ei, cum Mbonga – pe care George îl recunoscu numaidecât – înjunghia, în coliba a cărei uşă era deschisă, pe o tânără fată.

— Cultul Voodoo… murmură doctorul, îngrozit. Negrii au înnebunit de-a-binelea.

— Pe ei! porunci căpitanul. Eu voi da semnalul.

Nu ştia dacă englezii sosiseră, dar nădăjduia că sun pe aproape. Câtva timp camarazii vor putea ţine piept negrilor.

Descărcă trei gloanţe unul după altul. Nimeriră pe trei din cei ce stăteau lângă Mbonga şi ţineau victima. Abia detunară împuşcăturile şi se stârni o larmă ca şi când s-ar fi dezlănţuit furiile iadului.

Negrii se năpustiră ca turbaţi spre camarazi, care deschiseră un foc viu asupra lor. În aceeaşi clipă se auzi ţăcănit de mitralieră. Negrii cunoşteau pesemne puterea acestei arme, căci o luară la fugă care încotro. Englezii îi încercuiseră însă aşa de bine, încât nici unul nu scăpă. Mbonga fu şi el grav rănit.

A doua zi, cei rămaşi în viaţă fură judecaţi şi spânzuraţi la repezeală, pe când camarazii porneau mai departe, spre Madagascar, unde aveau să dezlege taina şarpelui de aur, Mamba.

Sfârşitul volumului: **ÎN INSULA MAURICIU.**

În numărul următor:

UCIGAŞUL DIN MADRAS.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430130; www.marist.ro